

Bibliaóra 2022. május 20.

– az igemagyarázat összefoglalása –

Igeszakasz az Ószövetségből: Hóseás 8. rész

A szövetségszegés következményei

1 Kürtöt a szádhoz! Sasként tör az ellenség az Úr házára! Mert megszegették szövetségemet, ellene szegültek utasításaimnak. **2** Akkor majd így kiált hozzám Izráel: Istenem! Mi ismerünk téged! **3** Elvetette Izráel a jót, hát ellenség üldözi majd! **4** Királyt választottak, de nélkülem, és olyan vezért, akihez nincs közöm. Ezüstjükből és aranyukból bálványokat készítettek, de csak romlásukra. **5** Félredobom borjúdat, Samária! Haragra gyulladtam miatta, nem maradhat ez soká büntetés nélkül! **6** Izráelből való ez, mesterember csinálta, nem Isten ez. Bizony, ízzé-porrá törik Samária borjúja! **7** Ha szelet vetnek, vihart aratnak. A gabona nem hoz kalászt, nem lesz belőle liszt, vagy ha lesz is, idegenek emésztik föl. **8** Elpusztítják Izráelt! Olyan lett a népek között, mint egy ócska holmi, ami senkinek sem kell. **9** Hiszen ők Asszíriába jártak, mint a kóborló vadszamar; Efraim pénzen vásárolt szeretőket. **10** Ha pénzt fizetnek is a népeknek, én majd összegyűjtöm őket. Még egy kis idő, és vállukon érzik majd a fejedelmek királyának terhét. **11** Sok oltárt épített Efraim vétkesen: ezek az oltárok vitték őt a bűnbe. **12** Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk. **13** Szeretik a véresáldozatot, mert ha bemutatják, ők maguk ehetik a húst. De nem is fogadja tőlük kedvesen az Úr! Nem feledkezik meg bűnükről, megbünteti őket vétkeik miatt: vissza fognak térni Egyiptomba. **14** Izráel elfelejtette alkotóját, és palotákat épített, Júda pedig számos erődített várost. De tüzet bocsátok városaira, és megemészti palotáit.

Kedves Testvéreim!

Kürtöt fújni annyi, mint riadót fújni. Ezt a feladatot kapja most órálló szerepben a próféta. Ugyanis baj van, **vészhelyzet**. Az ellenség rátört az országra. Ami eddig talán ijesztgetésnek tűnt, az most komoly valóság. Isten nem riogat, hanem figyelmeztet. Ha a szövetségszegés, ellenszegülés továbbra is tart, az intés sorozatosan válasz nélkül marad, kénytelen keményebben jelentkezni, akár az ellenség bevonásával. Azt látjuk, hogy akkor már akár késő is lehet kijózanodni, s főleg, ha ez bűnbánat nélkül történne. A nép most lehet, hogy kiált Hozzá, ami nem is lenne baj, de kérdés, hogy **mit mondanak?** „Istenem! Mi ismerünk téged!” Ez se nem alázatos, se nem igaz keresése az Úrnak, inkább valami követelésféle. Amikor próbálnak olyasmire hivatkozni, amire nem lehet, mert nincs. Hiszen Hóseásnál folyamatosan azzal a váddal találkozunk, hogy „*népem nem ismer engem*”. S most ők azzal jönnek, hogy „*ismerünk téged*”?

Tényleg így lenne? **Mit jelent Istent ismerni?** Többet annál, hogy tudunk Róla, tudjuk, hogyan kell Őt megszólítani, vannak ismereteink és netán valamiféle vélt érdemeink... Azonban ismerni Őt nem kevesebb, mint **Vele személyes kapcsolatban lenni**. Ennek vannak látható jelei, megnyilvánulásai, elsősorban az engedelmesség. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy az Ő szava, kijelentett akarata érvényesül az ember életében. Aki Őt ismeri, az nem független Tőle, hanem Hozzá

igazodik. Ahogyan Noéáról vagy Énókról olvassuk a tömör életrajzot: „Az Istennel járt”. Viszont Izráel országáról ezt nem lehet elmondani, hiszen a maga útján járt és a Baálok után futkosott, az Urat pedig elhagyta és elutasította. De vajon nem gondolkodunk néha hozzájuk hasonlóan, amikor automatikusan elváránk a segítséget, megoldást, merthogy *Neki az a dolga?*

„Elvetette Izráel a jót, hát ellenség üldözi majd!” **Nem kellett** az a jó, amit az Úr kínált, nem kellett a szövetség, az Isten akarata iránti engedelmesség áldása. Nem *a minden jóknak adójától*, hanem a Baáltól várt mindent, pedig ott nem volt mit keresnie. Ott az ígéretek így válnak valóra – ellenség üldözi. „*Királyt választottak, de nélkülem, és olyan vezért, akihez nincs közöm. Ezüstjükből és aranyukból bálványokat készítettek, de csak romlásukra*” – olvassuk tovább. Arra az Úrtól való **elszakadásra és önkényre** is utal ez, ahogyan a trónon váltogatták az uralkodókat. Nélküle – és vérontás kíséretében. Mindehhez Neki semmi köze sincs, hiszen kézzel csinált bálványaikra támaszkodtak – ami romlásukra lett.

Igencsak hosszú ideig tűrte Isten a bálványokat, de most eljött az *elég* ideje. Elég volt az aranyborjúból (még Jeroboám király idejéből). Egyszer eljön a **nincs tovább**. Beérik a termés. Ha „*szelet vetettek, vihart aratnak*”. Bizony, *amit vet az ember, azt fogja aratni (Gal 6,2)* – sokszorosan, hiszen nem annyit aratunk, amennyit vetettünk, hanem a sokszorosát. És lesz a **szélből vihar**, mindent elsöprő. A szél pedig **szárazságot** is jelent, amikor nem hoz a gabona kalászt. Hiába a termékenységekultusz, Isten hatalmában van minden, Ő a teremtő. Ahonnan az életet várták, onnan pusztulásra számíthatnak. Izráel „*olyan lett a népek között, mint egy ócska holmi, ami senkinek sem kell.*” Pedig az Úr szemében milyen értékes volt, meglátta, megszerette, kiválasztotta és elhívta, hordozta és gondozta, megváltotta, oltalmazta, más népek elé helyezte, hogy benne láttassa magát velük is... Most Izráel ócska holmi (pontosabban „edény”, amely pozitív tartalmat hordozhatott volna), ami senkinek sem kell, otthagyják, kidobják...

És nem okolhatnak ezért az állapotért senkit. Ők mászkáltak rossz felé, ők adták el magukat. „*Hiszen ők Asszíriába jártak, mint a kóborló vadszamár; Efraim pénzen vásárolt szeretőket.*” Ennek terhe van most rajtuk. De most hiába jönnek áldozattal (megtéretlen szívvel nem lehet), „*nem is fogadja tőlük kedvesen. Nem feledkezik meg bűnükről, megbünteti őket vétkeik miatt: vissza fognak térni Egyiptomba.*” Nem lehet elvárni Istentől, hogy úgy tegyen, mintha semmi sem történt volna. Hogy utóbb még a népe tesz Neki szívességet azzal, hogy most a bajban Hozzá tér. Pedig de sokan gondolkodnak olyan módon, hogy ők tesznek szívességet Istennek... Lássuk csak meg, van az elfordulásnak következménye. Nem feledkezik meg, nem felejt el a bűnt. Mert azt csak megbocsátani lehet, csakhogy arra itt nincs igény. A büntetés ideje pedig betelt: „*vissza fognak térni Egyiptomba*” – talán nem fizikailag ugyan, de

lelkileg mindenképpen. Hiszen máris a szolgaság állapotában vannak, ahonnan csak (felülről való) szabadítás útján kerülhetnek ki.

Igeszakasz az Újszövetségből: Rm 13,11-14

Az Úr eljövételének sürgető közelsége

11 De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívókké lettünk. **12** Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltjük fel a világosság fegyvereit. **13** Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, **14** hanem öltözzünk magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondoljátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.

Kedves Testvéreim,

Amikor az apostol a gyakorlati keresztyén élet szabályairól szól, hangsúlyozza, hogy ez **ne maradjon csupán elmélet**. „*De mindezt valóban tegyétek is...*” Komoly intelem ez számunkra is, hogy ne ragadjunk le az ismeretnél, tudásnál, elméletnél, hanem igyekezzünk azt maradéktalanul átültetni a gyakorlatba, azaz élni. Annál is inkább sürgető ez a figyelmeztetés, mert **az idő kevés**, fogy, és ellenünk dolgozik – amit sokszor csak akkor ismerünk fel, amikor már késő. Legalábbis a mérhető idő (*kronosz*) jellemzője pont ez. Mert annak ellenére, hogy növekszik, s vele pl. az éveink száma is, úgy tapasztaljuk, hogy az idő egyre fogy, egyre kevésbé rendelkezünk vele. És sodor minket a vég felé, ami a hívó ember esetében az ígéretek beteljesedését, a színről színre látást jelenti. Megérkezést oda, ahol *üdvösséggé lesz reménye, égi látássá a hite*.

Ugyanis van egy másik idő is (*kairosz*) a pillanatnyi idő és alkalom, az **üdvídvő**. Ez a kegyelmi idő tart – és aki az Úr Jézust behívta és befogadta az életébe, annak az ideje nem csak fogy, hanem egyre jobban (be)telik is, a teljesség felé tart – a kapott üdvígérethez nézve.

Az apostol ilyen hívőknek írja az intést, hogy **ideje felébredniük** az álomból. Nem a (lelki)halál állapotából, mert az megtörtént, amikor hitre jutottak. De abból az állapotból, hogy befogadtam Jézust, megbocsátotta a bűneimet, elkészített helyem van Nála a mennyben, üdvbizonyosságban vagyok – és ez olyan jól el tud nyugtatni, ringatni, olyan jó szundikálni ebben a biztonságban. A **szendergés** vagy alvás állapota pedig nagyon veszélyes (gondoljunk az 5 balga szűzre).

A világnak nem alvó hívőkre van szüksége, hanem éberekre, **akik másokat is ébresztenek**, amíg lehet és tart az idő. Mert ami most van, nem biztos, hogy lesz később is, minden nappal közelebb van hozzánk az üdvösség, de nem tudjuk, melyik lesz az az utolsó nap...

Az alvás a sátán eszköze, amellyel akadályozza a missziót – a hívogatást Istenhez az üdvösségre, az Úr Jézus Krisztus áldozatáért. **Aki alszik**, sok mindenről nem tud, nem vesz észre, nem érzel dolgot, érzékei eltompulnak, ki vannak

kapcsolva. Az alvó ember kiszolgáltatott állapotban van, sok veszélynek kitéve, s ha nincsenek mellette mások, akik éberek, alvása véglegessé válhat. Az apostol a hívőket figyelmezteti, hogy ne legyenek ilyen alvó állapotban, hiszen annyi a munka. Arra a szolgálatra vannak elhívva, arra a misszióra, hogy ébresszenek másokat is, amíg a kegyelmi idő tart. *„Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van”*. **Csak aki felébredt, az tud ébreszteni másokat.** Aki maga is alszik, az erre képtelen.

Nem mindegy, az életük melyik napszakkal jellemezhető: nappal vagy éjszaka jegyében élnek. Ha felébredtek, mert az éjszaka múlik, akkor a nappalhoz tartoznak. Legyenek ilyenek a cselekedeteik is. Le kell vetni azt, ami a sötétséghez tartozik – tehát a dorbézolás, kicsapongás, irigység és hasonlókat, és felöltetni a világosság fegyvereit. Ami utalás arra, hogy a **világosságban járni**, a világossághoz tartozni egy hadi állapot, ahol felfegyverzetten lehet helytállni. Itt ezt Pál apostol nem részletezi, de a lényegét leírja: *Öltsétek magatokra Jézus Krisztust*. Mint egy fegyverzetet. Vagyis: **Óbenne lenni**. Akkor lehet megmaradni és győzni is. Ha **krisztusi emberként** forgolódunk a világban, Benne, Általa lettünk új emberré (Ef 4,24). Tisztesség, tisztaság, szentség jellemezzen... Az lenne a jó, ha mi nem csak hívőknek látszunk, vagy annak akarunk látszani, hanem azok is vagyunk.

Ehhez már csak egy kiegészítő mondat társul: *„a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne”*. A testet kell gondozni, táplálni, Istentől kaptuk a testünket is. De nem mindegy, hogy hogyan, hogy mennyi időt, erőt, energiát, figyelmet fordítunk rá. Lehet úgy is gondozni, hogy **fegyelmezzük**, meg úgy is, hogy **kényeztetjük**, kívánságának eleget teszünk. egyáltalán nem mindegy, hogy melyik hozzáállást választjuk.

Vagyis, hogy valaki Krisztusban van, még nem jelenti azt, hogy nem kell harcolnia a belülről jelentkező kívánságok ellen. A saját teste felett az irányítást, rendelkezést nem szüntetheti meg, sőt, alapos gondozásba kell vennie, ellenőrzés alá vonni, hogy a kívánságok teret ne kapjanak az életében. **A test kívánságait uralnia kell.** Bizony, az is nagy kísértés, amikor a hívő ember azt mondja, hogy őt Jézus megszabadította, ő már mindenestül szabad – és azért nem tartja fontosnak saját vágyait, kívánságait komolyan venni azok veszélyeivel. Pedig, ha azok felébrednek és szóhoz jutnak, annak akár nagyon komoly égés, megszegyenyülés is lehet az eredménye. Mivel pedig a test szereti megkövetelni, amit kíván, ezért kell nagyon **résen lenni**, hogy *Lélek szerint járjunk és a test kívánságait véghez ne vigyük*.

Különösen is annak fényében, amivel igeszakaszunk kezdődött, hogy **az Úr eljövetele mindig közelebb** és közelebb van, tehát nehogy alkalmatlan állapotban találjon minket. Már ebben is láthatjuk, hogy milyen könnyű elbukni a hitben, ha a test közbeszól és kívánságai teret nyernek. A kísértéssel, kísértővel szemben legyen imádságunk az ének:

Szenvedésben engedelmes,
kísértésben győzedelmes
Jézus Krisztus, légy kegyelmes.

Rám a bűn, mint tenger árad,
kísértésnek tüze támad.
Nincs segítség, csak Tenálad.